

František
Kozmon

IKAR

ČE

František
Kozmon

OV

IKAR

Text © 2020 by František Kozmon
Jacket design © 2020 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7593-5

*Venujem Terke, Naty a Tomimu,
lebo aj vďaka knihám
vznikajú nové priateľstvá.*

Prológ

Mama ju volala Zlatovláska alebo Princezná. Vraj preto, lebo bola výnimočná. Ona však bola presvedčená, že je iba výnimočne škaredá. Narodila sa s pokrivenou tvárou a neprirodzene malými očami. K tomu bola ešte aj výnimočne zaostalá. Rozprávať začala, až keď mala tri roky. Odvtedy toho aj tak veľa nenahovorila. Zatiaľ čo pre iných boli slová mosty, ktoré ich spájali, pre ňu predstavovali pichliače a trne. Mala päť, keď konečne nastúpila do škôlky. Vykročila z bezpečia maminho objatia a jej svet sa v kontakte s realitou rozbil na malé kúsky. Ako zrkadlo, ktoré sa síce dá zlepíť, no nikdy v ňom nevidíte rovnaký odraz ako predtým.

Už prvý deň pochopila, že nie je žiadna princezná. Deti na ňu ukazovali prstom, začali sa jej smiať, robili jej naprieky. Alebo, v tom lepšom prípade, sa jej vyhýbali.

„Teba mali dať do škôlky pre špeciálne deti,“ skonštatovala učiteľka a len nad ňou otrávene mávla rukou.

„Zlatovláska, to sa zlepší,“ sľubovala jej mama, keď sa v ten deň vrátila domov s plačom.

No nezlepšilo, a tak sa ostatným deťom začala vyhýbať. Keď ani to nestačilo, utekala zo škôlky. Mohla si to dovoliť, učiteľka si ju v podstate nevšímala. Tá bola najradšej,

keď ju nemala na očiach a nemusela riešiť problémy, ktoré šikanované dievča prinieslo do kolektívu. Stačilo, keď sa Zlatovláska zjavila na konci dňa, hoci len tesne predtým, ako ju mama prišla vyzdvihnúť.

Hodiny trávila v lese, ktorý škôlku obklopoval. Skúmala jeho krásu, ležala v tráve, objímala stromy a rozprávala sa so zvieratami. Samotu si užívala natoľko, že občas zabúdala, kam naozaj patrí. Vždy sa však stihla vrátiť krátko pred maminým príchodom. Až jedného dňa sa jej to nepodarilo.

Nebola to jej vina, možno len tak trochu. Zašla ďalej ako obvykle, chcela preskúmať nové územia. Natrafila na vysoký múr obrastený brečtanom a paviničom. Nádejala sa, že možno našla svoj lesný zámok. Miesto, kam naozaj patrí. Chcela zistiť, či je naozaj na druhej strane. Múr bol však šmykľavý a liezť po ňom sa nedalo. Zlatovlásku ani to neodradilo. Objavila vysoký dub, ktorého konáre prerastali až na druhú stranu. Vyliezla do jeho koruny, odkiaľ zbadala starý poschodový dom. Omiетка na ňom opadala a odhaľovala vyblednutú tehlu. Spoza ošarpaných vybitých okien na ňu hľadela len temnota. Nebol to zámok ako z rozprávok, no ani ona predsa nebola typická princazná.

Objavila ďalší strom, po ktorom zliezla nadol. Keď z neho zoskočila, zapraskala jej pod nohami halúzka. V tichu, ktoré ju obklopovalo, bol ten zvuk ohlušujúci. Zaváhala. Stfpla. Srdce jej začalo búšiť rýchlejšie. Nikto sa však nezjavil a nenakričal na ňu, ako očakávala.

Opatrne sa brodila vysokou trávou a burinou, medzi ktorou objavila drevený kríž zarazený do zeme. Iné dievčatá v jej veku by to odradilo. Dávno by sa otočili a bežali by do bezpečia. Ale iné dievčatá by nikdy nevstúpili na tento pozemok, neutekali by zo škôlky.

Zlatovláska zapadnutý kríž opatrne pohladila, prešla prstami po písmenách vyrytých do dreva a snažila sa rozlúštiť, čo bolo na kríži napísané. Rozoznala sotva prvé písmeno: B, stále zďaleka nepoznala celú abecedu.

Dvihla pohľad k domu. Chcela sa dostať dovnútra, no žiadne dvere nevidela. Za rohom ju čakalo ďalšie prekvapenie. Tráva na tejto strane bola pokosená, nešpatila ju žiadna burina. Možno to bola láska k stromom a možno nejaká zvláštna predtucha, no namiesto k domu to Zlatovlásku odrazu ťahalo k mohutnému dubu s kmeňom takým širokým, že by potrebovala pomoc ďalších dvoch dievčat, aby ho dookola obopli rukami.

Niekoľko krokov od neho zbadala plytké diery v tvare obdĺžnika, akoby vysekané do trávniku – s presnými hranami a rovnakým tvarom. Nahliadla do prvej a objavila zohavenú mrcinu diviaka. Zostala z neho len kostra s chľapatou hlavou. Zhnusene odvrátila zrak, no napriek tomu ju niečo nútilo nazrieť do ďalšej diery. V nej ležala srnka. Bola ešte celá, len na bruchu sa jej vynímala pozdĺžna rana.

Zlatovláska nezaváhala a skočila do jamy. Chcela jej pomôcť. Pohladila jej jemnú srst', no srnka nereagovala. Zatlačila na jej bok, snažila sa ju prebudiť. Z rany na bruchu vytlačila červy, ktoré sa liali ako voda a zároveň sa nepríjemne hmýrili. Pošteklili jej lýtka. Od ľaku skríkla, zaspätkovala. Musela sa čo najrýchlejšie dostať von. Sotva však dočiahla na kraj jamy, nebola dosť silná, aby sa vytiahla. Nohami sa snažila zaboriť do hliny, no skončila na mŕtvej srnke uprostred červov. V šoku kričala ako zmyslov zbavená.

Vtedy sa za ňou načiahla čiasí ruka. V šoku stíchla. Zaváhala, hoci bez pomoci by sa z jamy nevyštverala. Keď hľadela do očí muža, ktorý ju napokon vytiahol, vytušila, že ju mama v ten deň v škôlke nenájde.

2. apríla 2017

Už od chvíle, keď vstúpil do priestorov právnickej firmy Stanke & Partners, Marek Wolf cítil, že sa ocitol na území nepriateľa. Od chrbta naňho začal prúdiť studený vzduch z klimatizácie. Mal príjemne schladiť návštevníkov prichádzajúcich zvonku, no bol apríl a prvé teplé dni si to sotva vyžadovali. Wolfovi z klimatizácie naskočili zimomriavky.

Usmievavá recepčná ho zaviedla do zasadačky a oznámila mu, že predchádzajúce stretnutie pána Stankeho sa natiahlo, takže bude päť minút meškať. Potom mu naliala vodu z karafy. Okrem mäty v nej plávali aj plátky citróna a uhorky.

Wolf hľadel na uhorku v pohári. „Čo sme vo wellnesse?“

„Espresso alebo kapučínko? Jemne praženú alebo tmavú?“ spýtala sa ho recepčná.

Marek si nahlas vzdychol, keď dostal okrem kávy aj farebnú makrónku s karamelovou plnkou. „Toto bude drahé presno.“

Ako kriminalistický operatívca nemal Wolf najlepšie vzťahy k právnikom, najmä k obhajcom pôsobiacim v oblasti trestného práva. Viackrát počas kariéry už videl, ako sa im podarilo vysekať vrahov z problémov, prípadne im

aspoň zmierniť zaslúžený trest. Preto mu nebolo pochuti popíjať ich uhorkovú vodu z krištáľového pohára, aj keď musel uznať, že kávu majú dobrú.

V zasadačke sa k nemu pridala Michaela Hrobáková, mladá právnička s hustými hnedými vlasmi zopnutými do drdola, ktorý Wolfovi pripomínal nafúknutú šišku. Pri tej myšlienke mu zaškvírkalo v bruchu. V ten deň ešte nejedol, pre nervozitu z nadchádzajúceho stretnutia vynechal raňajky.

Právnička mala oblečenú sivú puzdrovú sukňu s výraznými čiernymi gombíkmi, tesne obopínajúcu jej zaoblené boky, a bielu blúzku s mašľou, ktorá sa vzdialene podobala na pánsky motýlik.

„Kolega Stanke bude meškať, natiahla sa mu konzultácia s druhým klientom,“ informovala ho spolu s pozdravom. Na tvári mala vľúdny úsmev, ktorý volila vždy, keď si niekoho chcela získať alebo ho upokojiť.

„Už ma na to upozornila recepcná,“ podotkol Marek aj napriek tomu chladne. „Koľko si účtujete na hodinu?“

Hrobáková naňho pozrela podozrievavo, no stále vľúdne. „Prečo sa pýtate?“

„No... všade, kam sa pozriem, to zaváňa luxusom, takže to musia byť slušné pátky.“

To už právnička vetrila problém, a aj napriek tomu si zachovala úsmev na tvári a priateľský tón v hlase. „Môžem vás ubezpečiť, že netriem biedu.“

Wolf nespokojne cmukol perami. „To verím... aj tomu, že mi pri odchode vystavíte slušný účet.“

Hrobáková sa zasmiala. „Dnešná konzultácia je pro bono. Tak sme sa predsa dohodli. Okrem toho, otec ma o to opakovane žiadal.“

Tým Mareka zaskočila. Právničkin otec bol zároveň riaditeľom bratislavskej kriminálky, kde Wolf pracoval.

Paradoxne Michaelu ako šéfovu dcéru nespoznal. Obhajovala mladíka, ktorého zatkol pre podozrenie z viacnásobnej vraždy. Po prvom stretnutí ju zaškatuľkoval ako typickú právničku, no v priebehu vyšetrovania sa ukázalo, že je pre ňu omnoho dôležitejšia spravodlivosť ako peniaze. Preto sa ozval práve jej, keď potreboval právnu pomoc. „Hovorili ste o mne s Richardom? Žiadal som ho, aby to s vami neriešil.“

„Tak chcete bezplatnú konzultáciu, alebo nie? Lebo ako sa vraví, nemôžete mať všetko. Nepoznáme sa natoľko, aby som vám poskytovala právnu pomoc zadarmo.“

Wolf stratil reč. „V poriadku, ja len nechcem, aby sa to roznieslo v robote.“

„To si vybavte s mojím otcom.“ Michaela si konečne sadla a naliala si vodu z karafy. „Pozrite, dnes aj tak váš problém nevyriešime. Kolega potrebuje viac informácií, na základe ktorých vám maximálne poradí. No čo sa exekutívy týka, nemôžeme vás zobrať ako pro bono. Nie ste predseda žiaden sociálny prípad.“

„Jasné, nič viac ani nechcem. Len zistiť, na čom vôbec som.“

„Výborne, potom sa chápeme,“ potešila sa právnička.

Wolf si až v tej chvíli uvedomil, že mohol vyznieť nepríjemne, hoci bol vďačný za to, že mu Hrobáková robí službu. „Dúfam, že som vás neurazil. Keď, tak mi to prepáňte. Nemyslel som to v zlom.“

Michaelu Marekovo prchké správanie neprekvapilo. Dovtedy brvou nepohla. Keďže ho spoznala ako zanovitého policajta, skôr ju dokázalo zaskočiť jeho ospravedlnenie. „Ja mám hrošiu kožu,“ povedala napokon.

Vtedy sa k nim pridala ďalšia právnik. Mal na sebe nielen košeľu s kravatou, ale aj sako a vestu. Marek si nevedel predstaviť, ako to mohol vydržať. Jeho verzia slušného

oblečenia do práce bola vyžehlená košeľa. V teplý jarný deň s rukávmi vyhrnutými po lakte. Sotva by sa unúval zapnúť si horné dva gombíky a už vôbec by ho nikto nedonútil, aby si okolo krku uviazal aj kravatu.

„Maroš Stanke,“ predstavil sa právnik. „Vy budete náš nový klient, pán Wolf, ak sa nemýlim.“

„Marek,“ podával mu policajt ruku a zároveň ho opravil. „Zatiaľ len potenciálny klient.“

„Skvelé,“ vyhlkol Stanke. „Tak vás hádam presvedčím, aby ste využili služby našej kancelárie.“

Jeho tón aj úsmev vyvolávali vo Wolfovi pocit pretváranky, čo v ňom nevzbudzovalo veľkú dôveru. Odporučila ho však Michaela, ktorej dôveroval. Rozhodol sa preto nedať na vlastný prvý dojem.

„Zatiaľ viem len toľko, že by ste sa chceli stať porúčnikom svojho mladšieho brata. Takže je v systéme?“

„Nie,“ pokrútil Wolf hlavou. „Ako som už vašej kolegyni vysvetľoval, momentálne žije s mamou.“

Stanke zvrátil čelo. „Prečo ho potom chcete zobrať k sebe?“

„Nemá naňho dobrý vplyv.“

„Dobrý vplyv?“ Právnik celkom nevedel, čo si pod tým má predstaviť. „To ho núti... brať drogy... piť alkohol?“

Marekovi sa nepáčilo, že sa muž sediaci oproti nemu zasmial na vlastnej poznámke. Nebolo preňho jednoduché baviť sa o mame po všetkom, čím si s ňou prešiel, no ak chcel niečo dosiahnuť, nemal na výber. „Je to neliečená alkoholička a má bipolárnu poruchu, na tú neberie žiadne lieky.“

„Čo jeho otec?“ pýtal sa Stanke ďalej.

„Neviem, kto je jeho otec, nemáme spoločného otca.“ Wolf mykol plecóm. „Možno to nevie ani ona.“

„Koľko má Patrik rokov?“

„Štrnásť, tento rok bude mať pätnásť.“

Stanke si všímal, že jeho otázky Wolfa znervózňujú. „Prepáčte, že sa v tom rýpem, ale prečo ste sa rozhodli riešiť túto situáciu až teraz? Vyhrotilo sa to? Bavíme sa aj o domácom násilí? Fyzickom alebo psychickom týraní?“

Marek si nahlas povzdychol. „Nie. Aspoň myslím, že nie. Riešim to až teraz, lebo pol roka dozadu som ešte nevedel, že mám brata.“

Stanke sa chrptom zaprel do kancelárskej stoličky na kolieskach. „Je to zložitejšie, ako som predpokladal. Potrebujem sa v tom lepšie zorientovať. Vedeli by ste mi nejako obširnejšie opísať celú situáciu? Predpokladám správne, keď si myslím, že s mamou nemáte najlepší vzťah?“

„Odišiel som od nej v deň, keď som dovŕšil osemnásť. Dal som si to ako darček k narodeninám. Už som sa nevedel dočkať, kedy budem môcť vypadnúť. Žil som dlho v zahraničí a mamu som roky nevidel. Našla si ma pred niekoľkými mesiacmi, potrebovala transplantáciu pečene. Vtedy som sa dozvedel o Patrikovi. Chvíľu som si myslel, že sa zmenila, že... je to nejaká... druhá šanca, ale...“

Prestávky vo Wolfovom rozprávaní právnikovi naznačili, že sa mu o mame hovorí ťažko. Skočil mu preto do reči. „Prepáčte, ale prestávam tomu rozumieť. Aká druhá šanca? Hovorte pomalšie a len pokoj, nikam sa neponáhľame.“ Skontroloval hodinky. „Teda, presnejšie mám na vás ešte celých dvadsaťosem minút.“

Marek sa zhlboka nadýchol. Cítil sa ako na svojom prvom recitačnom vystúpení. Básničku skôr rýchlo odrapotal, len aby to mal čo najskôr za sebou. Prednes nikdy nepatril medzi jeho silné stránky.

„Myslel som si, že Patrik je mamina druhá šanca. Že sa pri ňom snaží viac ako pri mne. Spočiatku, keď som sa s ňou videl po rokoch a keď som mohol brata spoznať,

som mal pocit, že je iná. Že jej záleží aj na niekom druhom než len na sebe. Ale, ako som hovoril, keď sa jej to hodí, dokáže sa chvíľu pretvarovať, a aj teraz ma oklamala. Nikdy nebola dobrá mama. Nemám na ňu jednu dobrú spomienku. Bola náladová, dokázala sa na mne vyvŕšiť. Ak bola doma... čo nebolo často. Patrik s ňou momentálne zažíva presne to isté. Nevychováva ho, absolútne sa oňho nezaujíma.“

„V poriadku, to mi bude na začiatok stačiť,“ zastavil ho Stanke.

Marekovi sa zjavne uľavilo. Odpil si z vody a požul plátek uhorky, ktorý mu nechtiac skončil v ústach.

„Ak má však súd rozhodnúť o odobratí dieťaťa matke, musí na to mať dobré dôvody. Poviem vám to rovno, zanedbaná starostlivosť sa pri pubertiakovi nedokazuje ľahko.“

Wolf naňho zostal zarazene hľadieť. „Patrik chodí poza školu, ona sa oňho nestará. Na niekoľko mesiacov ho nechala bez dozoru. To by hádam súdu mohlo stačiť.“

„Mala na to dobrý dôvod?“

„Dobrý dôvod?“ zopakoval Marek nedôverčivo.

„Spomínali ste nejaké zdravotné problémy,“ pripomenul mu právnik.

„To je dobrý dôvod na to, aby nechala dieťa bez dozoru?“

„Váš brat má štrnásť, sudca by zdravotné problémy matky vzal do úvahy ako poľahčujúcu okolnosť. Predovšetkým v tom prípade, ak šlo o krátkodobú, prípadne jednorazovú záležitosť.“

„Je toho viac. Hlavne teraz už je zdravá,“ podotkol Wolf a vzápätí sa rozhovoril v snahe vymenovať všetky dôvody, prečo by Patrik nemal zostať s mamou.

„Dobre, dobre,“ nenechal ho Stanke dokončiť vetu. „Povedzme, že by sudca aj rozhodol o Patrikovom odobratí.“

To ešte zďaleka neznamená, že by ho automaticky zveril do opatery vám. Ste ženatý?“

„Nie.“

Wolf pochopil, že to nie je dobre. Stanke naňho pozrel rovnako, ako on hľadá na podozrivého, ktorý mu oznámi, že nemá alibi.

„Žijete v spoločnej domácnosti s nejakou ženou?“

„Nie,“ opakoval sa Marek. „Mám psa, pomôže to?“

Právnik sa na okamih zháčil. „Mal som na mysli, či žijete v domácnosti v nejakom partnerskom zväzku. Ste zadaný?“

„Som slobodný a nezadaný,“ zhrnul Wolf. „Ak nerátam huskyho, som bez záväzkov.“

Stanke tleskol. „Psičkár, ešte aj fešák s nabúchanými bicepsmi. Ako to, že ste bez ženy? Takto pred súdom neobstojíte. Potrebujeme vám vybudovať lepší imidž.“

„Aký imidž?“ nechápal Marek.

„Taký, čo vám pomôže preukázať, že sa dokážete postarať o brata.“

„Mám prácu, bývam síce v prenájme, ale mám stabilnú robotu. Nestačí to?“

„Tridsaťpäťročný chlap, čo žije sám, nevyzerá v očiach súdu najlepšie,“ vyhlásil Stanke.

„Ešte nemám tridsaťpäť,“ opravil ho Wolf.

„Vy ste policajt.“

„Som, a čo? Aj to bude problém pred súdom?“ reagoval Marek defenzívne.

„To nebola otázka, ale konštatovanie. S prípadom to nemá nič spoločné,“ ubezpečil ho Stanke. „Aj keď... keby som sa v tom chcel veľmi rýpať... je to náročná robota, ak dobre predpokladám. Určite sa vás ešte niekto spýta, ako si popri nej nájdete čas na výchovu. Napríklad taká sociálna pracovníčka.“

„Kolega predbieha udalosti,“ zasiahla Michaela, ktorá už na Wolfovi videla, že sa každú chvíľu dvihne zo stoličky. „V prvom rade je potrebné, aby sociálna pracovníčka posúdila situáciu v rodine. Tá dáva odporúčanie súdu na odobratie alebo ponechanie dieťaťa v starostlivosti matky. Neexistuje žiadny precedens, podľa ktorého musíte byť zadaný, či dokonca ženatý na to, aby vám zverili dieťa.“

„O to sa vieme postarať, ak by ste mali záujem o naše služby... ale mal som na začiatku pocit, že váhate a potrebujete si to najprv premyslieť,“ doplnil ju Stanke.

Wolf sa cítil sklúčene. „Momentálne mám dojem, že je to aj tak bez šance.“

„Tak to sa domnievate nesprávne,“ vyviedol ho z omylu právnik. „Mojou prvoradou úlohou, než sa pustíme do boja, je pripraviť klienta na to, čo ho čaká. Váš prípad zďaleka nie je beznádejný. Aký máte vzťah s bratom? Na tom to celé postavíme.“

„Vychádzame,“ odvetil Marek neurčito a vzápätí radšej rýchlo ešte doplnil, „dobre.“

„A čo mama? Vie, aké máte úmysly? Možno by aj ocenila, keby ste jej s výchovou pomohli a vzali to na seba.“

Wolf len mykol plecóm. „O tom pochybujem.“

„V poriadku.“ Stanke sa na okamih odmlčal. „Skonzultovali by sme to ešte tuto s kolegyňou a ozveme sa vám s ďalším postupom. Čo vy na to?“

„Budem čakať na váš telefonát.“

Marek sa poďakoval a Michaela ho vyviedla k recepcii. Než sa rozlúčili, musela sa ho niečo spýtať. „Čo vás presvedčilo, aby ste zmenili názor?“

Wolf na ňu pobaveno pozrel. Keď vedel, že má stretnutie s právnikom za sebou, bol zasa rýchlo nazad vo svojej koži. „Bolo na mne vidieť, že som sa nechal rozhodit?“

Michaela naklonila hlavu nabok. „Vážne to chcete počuť?“

Marek sa len zasmial, vzápätí však nasadil kamennú tvár. „Nejako som si doteraz celý čas nepripúšťal, čo vlastne robím. Najradšej by som sa bez právnikov zaobišiel, najradšej by som to vôbec neriešil. Ale viem, že musím... a až keď som tam teraz sedel a počúval vášho kolegu, pochopil som, že nemám na výber.“

Michaela mu podala ruku. „Verím, že vám v tom pomôžeme.“

Keď Wolf zostal osamote za dverami advokátskej kancelárie, uvedomil si, ako ľahko sa nechal zmanipulovať. Pôvodne tvrdil, že si k právnikom šiel len po radu, no jednoduchou argumentáciou z neho rýchlo spravili rovno platiaceho klienta.

3. mája 2017

Natália sedela v taxíku na ceste z viedenského letiska do prenajatého bytu v Petržalke. Mala sotva devätnásť, no na účte dosť peňazí na to, aby nemusela bývať v prenájme a byt by kúpila aj bez hypotéky. Vlastne už od šestnástich zarábala viac ako jej rodičia. Začalo sa to, keď si sadla pred kameru, aby sa podelila o novinky v šatníku. Video zverejnila na internete, o týždeň druhé, a odvtedy s natáčaním neprestala. Pribúdali videá, komentáre, sledovatelia, a s nimi prichádzali prvé zárobky. Neskôr jej začali chodiť ponuky na spoluprácu od rôznych značiek, od kozmetiky po elektroniku. Neriešila už len Youtube, ale aj Facebook a hlavne Instagram. Bodaj by nie, keď na jedinej fotke dokázala zinkasovať dvojnásobok toho, na čo by priemerný Slovak musel makať celý mesiac.

Znelo to jednoducho, no Natália sa od šestnástich nezastavila. Závisť ju pripravila o mnohé kamarátky a s nástupom slávy si len ťažko hľadala nové. Napriek tomu bola šťastná. Robota ju bavila a hlavne mala jeho. Popri práci si našla aj prvého frajera. Tiež točil videá. Rozumel jej viac ako mama s otcom. Vďaka nemu zvládala stres a nápor, akému by nemala čeliť žiadna baba v jej veku. Preto bola od sedemnástich presvedčená, že našla toho pravého. Preto sa s ním presťahovala do spoločného bytu v Bratislave. Vo vlastnom hniezdočku si žili šťastne, až kým... až kým ju nepodviedol s jej kamarátkou.

Ich vzťah bol verejnou záležitosťou. Sadali si spolu pred kameru, odpovedali na otázky fanúšikov, označovali sa navzájom na fotkách. Keď oňho prišla, na chvíľu stratila vlastnú identitu. Odrazu mala pocit, že bez neho je nikto. Zabudla, čo všetko dosiahla sama. Nemala nápadu na ďalšie videá, nedokázala pred verejnosťou priznať pravdu. Hanbila sa za to, čo sa stalo. Akoby to bola jej vina. Preplakala noci aj dni.

Keď sa konečne vymanila z bludného kruhu sebaľútosťi a opúšťania sa, uvedomila si, že potrebuje zmenu. Šla na dovolenku, štrnásť dní cestovala po Taliansku. Jedla, modlila sa aj milovala v nádeji, že znovu objaví chuť do života. No domov sa vracala s rovnakým pocitom prázdnoty. Zmenu nenašla v tanieri s bolonskými špagetami ani v náruči milánskeho muža.

Ešte neprekročila slovenské hranice, a už bola späť v rovnakom kolotoči. Prezerala si fotky z dovolenky, no nepozerala na ne ako na spomienky na chvíle oddychu. Vyberala ďalší obsah na svoje sociálne siete. Pri každej fotke jej v hlave už automaticky naskakovali komentáre, ktoré by sa pod ňou mohli objaviť: *To sa v tom Taliansku od rána do večera napchávala pizzou? Líca má ako škre-*